

068

Nya Upplagan

I detta nummer

En smakportion Blandfärs
Vad vill Annie Lööf?
Ett rum för alla
Malmö x 2
Historiskt gathörn i Berlin
Terroristen i vårt vardagsrum

Chefredaktör:
Lars Yngve

Ekonomichef:
Maria Yngve

Redaktion:
Eric Ericson
H.C. Ericson
Lotta A. Bergström
Thomas Millroth
Tord Johnsson
Jan-Erik Zandersson

Illustration:
Lars Sjunnesson
Illustratedbyem
Tomas Olsson
Pär Lundström-Gardh
Malin Biller

Creative director:
Marcus Gärde

Art direction:
Bötüms

Neneh Cherry Märta Tikkanen Noam Chomsky Mickey Leigh Kevin Rowland

Neneh Cherry

Kevin Rowland

Märta Tikkanen

Medverkande:
Stefan Jarl
Jonas Hallberg
Jonas Jonasson
Sofia Rapp Johansson
Jessica Johansson
Kalle Lind
CJ Charpentier
Pidde Andersson
Jerry Prützt, m fl...

Intervju	Mickey Leigh	6
	Joey Ramone & Jonas Hallberg	9
	Kevin Rowland	10
	Earth, Wind & Cherry	12
Krönika	Märta Tikkanen	14
	Ett rum för alla	15
	En smakportion Blandfärs	16
	Terroristen i vårt vardagsrum	17
	Vad vill Annie Lööf?	17
	Så här blir vädret där du bor. Bor du där vädret är? Borde vädret vara bättre där?	18
	"Jag spelar vad jag vill..."	18
	Min egen lyckas smed	18
	Att vara en del av något större	18
	Angående den s.k. tjänsten "automatisk reseplanerare"	19
	Kära läsare	19
	Var det bättre förr?	19
	Malmö x 2	20
	Historiskt gathörn i Berlin	21
Kult	Cartagena – inte bara secret service-skandal	22
Recensioner	Månadens klassiker	23
	Film	24
	DVD	24
	Böcker	26
	Musik	28
Humor	Serier m.m.	36

Mickey Leigh

Gabba Gabba Hey!

Tre ackord, långt hår, skinnjacka, jeans, låga Converse och naturligtvis ett rungande Gabba Gabba Hey!

På debuten 1976 poserade Ramones framför en tegelvägg rakt upp och ner. De lät precis som de såg ut. Med titlar som Blitzkrieg Bop, Beat On The Brat och Now I Wanna Sniff Some Glue blev de odödliga hjältar som omedelbart fick mig att beställa elgitarren "Plankan" ur Hobbex-katalogen till ett pris av 250 riksdaler. Varken förr eller senare hade någon varit så fräck i långt hår och körsbärs-röda glasögonglas som Joey, och aldrig tidigare hade ett band lyckats riva av 14 låtar (varav den längsta 2:35) på en debut som dessutom klockade in under halvtimmen – nästan kortare än en genomsnittlig Pink Floyd-låt! Inget dödkött, inga utdragna solon, eller snarare: inga solon överhuvudtaget, och inte en trist sekund. Så till

endast 49 år gammal. Joey var en av rockens mest osannolika hjältar. När han mötte Bruce Springsteen i Asbury park bad han honom att skriva en låt till dem. Efter Ramones framträdande gick Springsteen hem och skrev Hungry Heart. Springsteen övertalades dock av sin manager till att själv spela in låten. Det var tur för Springsteen – och för alla oss som gillar Ramones! Ramones hade aldrig någon riktig hit hemma i USA, men deras betydelse musikhistorien kan aldrig överskattas, och fansen är i många fall rent fanatiska.

Ja Ramones är så dyrkade att en del till och med blir territoriella på grund av att de älskar dem så mycket. Många såg Ramones som upprorsmakare, men i själva verket gjorde de egentligen bara uppror mot tristessen och mot stereotypa individer med förutfattade meningar som inbillar sig att alla måste se ut och agera på ett visst sätt för att passa in, och som såg ner på dem som inte gick omkring i märkeskläder. Punk handlar helt enkelt om att vara sig själv och att det är helt okej att göra, och ha på dig, precis vad fan du vill. Man behöver inte hålla fast vid några dumma regler. På CBGB's träffades folk som var trötta på all

mig vid att det alltid finns folk som kommer att hävda detta, oavsett vad jag än gör, och jag har beslutat mig för att inte låta sådana påstående påverka mig. Jag vet vad jag har gjort och gör, och vad jag har för avsikt med att låta världen ta del av Jeffrey Ross Hymans privatliv. Och jag fick Joey att börja spela gitarr, levde under många år tillsammans med honom och vet sanningen och vardagen och tycker mig vara i min fulla rätt att berätta om den. Den handlar ju inte om rockstjärnan Joey Ramone utan om personen Jeffrey Ross Hyman. Han hade många bekymmer som jag också skriver om i boken. Men på samma sätt som att det finns folk som alltid kommer att hävda att jag bara rider på min brors berömmelse, så finns det fans som gärna vill se sin idol som en ofelbar övermänniska. När de sedan får veta att deras

roliga historier i den. Fast det är en betydligt tunnare bok än föregångaren som skrevs under fem väldigt intensiva och väldigt långa dygn.

En stor del av boken belyser Joeys sjukdom.

När sjukdomen (paranoid schizofreni) trängde sig på rejält i de tidiga tonåren, tog min mor honom till läkare, som förklarade att han troligtvis skulle behöva hjälp och vård under hela sitt liv. Som tur var för min bror, så var vår mor en otroligt generös person som uppmuntrade oss och lärde oss att aldrig se ner på folk eller se dem som värdelösa om de inte utvecklas som alla andra. Hon sade alltid:

"Bara för att någon är annorlunda och kanske kämpar med såväl psykiska som fysiska problem, betyder inte det att de inte kan uttrycka sig konstnärligt eller på annat sätt".

Hon präntade in detta i mig, fast det var mycket svårt att växa upp och dela rum med en som ständigt tänder och släcker lampor och låter vattnet stå och rinna i timmar, på grund av tvångstankar. Han blev ofta mobbad av andra barn och jag tyckte att det var fruktansvärt. Vår mor var konstnär och uppmuntrade oss till att vara självständiga individer och uttrycka oss konstnärligt. Själv stöttade jag Joey så mycket jag kunde och lärde honom att spela gitarr. När han kände att han inte klarade av sin situation och hade tankar på självmord, lade han frivilligt in sig på St Vincents psykiatriska avdelning.

"Bara för att någon är annorlunda och kanske kämpar med såväl psykiska som fysiska problem, betyder inte det att de inte kan uttrycka sig konstnärligt eller på annat sätt"

den eviga frågan: Vem var först, Ramones eller Sex Pistols? Enligt Joeys bror Mickey Leigh är det en diskussion av typen hönan eller ägget! Mickey Leigh som tillsammans med goda vänner har sett till att färdigställa Joeys skiva Ya Know elva år efter att denne legend alltför tidigt ryckts bort

ytlighet för att ha kul tillsammans, och alla blev accepterade som de var. I din bok I Slept With Joey Ramone, avslöjar du väldigt mycket personligt om Joey. Har du fått höra att du med boken enbart vill tjäna pengar på din bror? Well, Lars, det har jag i princip fått höra de senaste 35 åren, oavsett vad jag har sysslat med. Det är klart att jag kan irriteras över det, men jag har vant

uppfattning inte stämmer överens med själva verkligheten så får de panik! Jag har även skrivit en annan bok som ska heta Hitching to Rockaway Beach, en väldigt rolig bok som handlar om slutet på 60-talet då vi ofta liftade dit. Den är till 80 procent klar. Det är många

"Jag blir lite rörd när jag ser ungdomar som kommer i Joey-kläder och solglasögon med körsbärsröda glas."

"Jag har sammanställt den här skivan med kärlek och respekt för Joey, jag kan bara hoppas att alla fans uppskattar det."

Illustration: Per Lundström Gardh

Har du inte funderat på att filmatisera boken?

Jo, jag har skrivit ett kontrakt med Fox Searchlight, men jag kan inte berätta mer om den eftersom de inte vill att jag ska gå in på detaljer eller ens kommentera det hela. Men rent spontant förhåller jag mig något avvaktande och tror inte på någonting förrän jag får se den färdiga filmen. Och nu så väntar jag bara på att du ska fråga vem jag tycker ska gestalta Joey.

Ja, vem vill du se i rollen?

Haha, ja du... jag väljer att inte nämna någon, eftersom jag inte kan påverka det hela eller har någonting att säga till om i det fallet.

Diskuterade ni någonsin det faktum att Ramones aldrig hade en hit i USA?

Han bara tittade konstigt på mig och kunde inte nämna någon låt. Det är lite märkligt att det blivit ett mode att gå omkring med Ramones på bröstet, så här många år efteråt.

Hade Ramones humor, jag frågar eftersom många anser att bandet tog sig själv på stort allvar?

Klart de hade humor. Däremot tror jag att många människor som är punkare tar det på alldeles för stort allvar, särskilt tredje och fjärde generationens punkare verkar ta det på betydligt större allvar än vad deras punkidoler gjorde. The Ramones kallade sig

Hur valde du ut musiker till albumet Ya Know?

Jag valde helt enkelt att ta med sådana människor som jag gillade personligen och som det kändes bra att umgås med och arbeta tillsammans med, bland annat Ramones långvariga medarbetare och producenter Ed Stasium och Jean Beauvoir. När det först blev känt att vi skulle spela in plattan så var det en del som ville att jag skulle använda mig av sådana som Green Day och Bono, men jag ville ha vänner som var med och som kände Joey. Dessutom ville jag att Joey skulle vara i fokus. En av dem var Steven Van Zandt som Joey blev god vän med när han medverkade på Sun City-plattan, och som trots att han var väldigt upptagen med annat arbete ställde upp så mycket han kunde. Han var ju ofta tillsammans med Joey ute på klubbar och de var båda två måna om att det skulle finnas ett riktigt utbud av spelställen i New York.

Var det känslösamt att höra Jokeys röst i studion igen?

Ja, när jag var på väg i bilen till Colorado, där vi skulle mixa plattan, och jag satte på Waiting For That Railroad så trillade tårarna. Låten visar upp en ny, mer känslös sida av Joey, som säkert kommer att beröra många människor. Jag har sammanställt den här skivan med kärlek och respekt för Joey, jag kan bara hoppas att alla fans uppskattar det.

Lars Yngve

”Jag valde helt enkelt att ta med sådana människor som jag gillade personligen”

Ja, Joey tyckte det var väldigt frustrerande men visste samtidigt att det inte var så mycket att göra åt saken. Många av Ramones låtitlar skrämde garanterat slag på de kommersiella radiostationerna. Men han gladdes istället åt att Ramones var så inflytelserika rent musikaliskt. Bruce Springsteen skrev Hungry Heart efter att ha sett Ramones, vad ansåg Joey om det?

Han brukade säga att han borde ha fått halva royaltyn för låten, lite på skämt och lite på allvar... Hur känns det att springa på små Joey-kopior i New York?

Det vimlar av dem faktiskt här hemma i Forest Hills, och jag blir lite rörd när jag ser ungdomar som kommer i Joey-kläder och solglasögon med körsbärsröda glas. En dag gick jag fram till en kille med en Ramones-tröja, presenterade mig och frågade honom vilken som var hans favoritlåt med bandet.

dessutom faktiskt aldrig för punkare eller sin musik för punk. Men alla vi som bodde i Forest Hill och som lik-som kände att vi var, om inte utstötta, så i alla fall stod lite utanför, utvecklade en sorts intern svart humor som fungerade som ett sorts kitt för att hållas oss samman och på gott humor. Kan man säga att Ya Know är en något försenad uppföljare till Don't You Worry About Me (2002)?

När familjen skulle städa och tömma Jokeys lägenhet efter hans bortgång hittade jag Jokeys handskrivna lätttexter på baksidan av ett gammalt pizzakvitto. Jag började lyssna på gamla demos och insåg att det fanns material att jobba med.

Joey Ramone & Jonas Hallberg

Jonas Hallberg förnyade mediet TV i slutet av sjuttioalet och början av åttiotalet med sina halsbrytande, oväntade, respektlösa och fritt tolkade översättningar av direktsända intervjuer av de utländska gästernas svar i Måndagsbörsen. Han var med och startade SUCK 1988 tillsammans med Adde Malmberg och Bertil Goldberg (det var Jonas Hallberg som kläckte själva namnet) och Hallberg själv är som en svensk version av Steve Martin och Woody Allen i en och samma person. Den 26 oktober 1981 lät det så här i Måndagsbörsen då Ramones gästade programmet.

Det här är pojkar Ramone, de heter i alla fall allihopa Ramone i efternamn och de kommer från New York City. That's right, you're from New York City! That's a good place to be. Right, det är ett ställe jag skulle vilja vara på.

by the best of them ever, I guess since the rock and roll started 55 ya know, whether it'll be Elvis, Buddy Hollie, Roy Orbison, throughout the sixties The Beatles, the whole British invasion, early Who, I know millions of influences, ya know what I mean...

Right, ja, här nämner Joey ett antal (Joey flikar in):

”Yeah yeah, when we’re not touring we’re recording, ya know. We’ve just finished recording our newest album”

Good place to be here in Sweden to. Diplomatsiskt svar, så skulle vi vara här i Sverige just nu också! I'd like to know, I mean: You play rock 'n' roll, right?

That's true, good point.

Thank you, heh... Who were your forefathers as it were? I mean who made you start, who gave you the kick? Eh, well... We've been influenced

Just how you express it that makes it unique, it's the way how you suck it in and the way you put it out makes it your own very special thing, ya know. Okay, the thing is, alltså: Vad Joey Ramone här säger är alltså att de har influerats från 1955 och framåt av till exempel Elvis Presley, Roy Orbison och sedan då på 60-talet av Ze Beatles, som vi känner till här i Sverige, och dom var ju också bröder... Ja, I'd like to know also: Who writes your material?

Well, myself and the bass player Dee Dee we write the majority of everything.

Yes, Dee Dee Ramone och Joey Ramone skriver alltså materialet tillsammans. (Jonas vänder sig om mot Joey och säger): It's nice to be talking to someone at an appropriate size.

Yes, it's about time, ya know...

Ja, jag säger just det här (fniss) att det är trevligt att tala med någon som har rätt längd, det är ett litet skämt vi har som är 2 meter, vi brukar skoja om det. Actually you are touring the whole year around now, is that right?

Yeah yeah, when we're not touring we're recording, ya know. We've just finished recording our newest album and the last song is called We want the Airwaves, from our Pleasant Dreams-LP, which everyone should buy...

Jag förstår. Där hade vi en liten kommersiell sak som vi inte har med i det här programmet, vi jobbar inte på det sättet, men man kan ändå berätta

att det handlar om airwaves. What's airwaves, is that waves in the air?

Yes, that what it is.

Ja just det, det är luftvägor alltså.

They fladder by, ya know!

Yeah. Like blowin in the wind?

... !? (publiken skrattar).

Yeah. Okay. Mm, do you know this tune, there's an old I think hit in the 50's called Ramona, have you heard that? (Hallberg sjunger)"Ramona, badambadambadam", no? That's not one of your relatives, no?

No it's first time.

Let's not go to deep in that, låt oss inte fördjupa oss i henne. Nåja, thank you, Joey and what would you like to do the next number, what's that ?

This is our first big single here and it's called Sheena is a Punk Rocker.

Awlrajt!

One two three four...

Lars Yngve

Kevin Rowland

Det var många som höjde på ögonbrynen när de fick se den excentriske Kevin Rowland posera i kvinnokläder på omslaget till sin soloplatå My Beauty 1999 – alltså, det mytomspunna albumet som en del rykten vill göra gällande enbart sålde 500 exemplar, och som sägs vara en av anledningarna till att Creation Records gick i graven. Kevin själv säger dock att han frågade Allan McGee om skivförsäljningen och att denne uppgav att skivan sålde i 20 000 ex. Dessutom framträdde han live i samma mundering inför en, till stora delar, väldigt oförstående och buande

smärtsamt medvetna om att diverse talangtävlingar mer eller mindre tagit över musikbranschen. Don't Stand Me Down floppade försäljningsmässigt vilket i sin tur ledde till en period av personliga problem för Rowland involverande drogmissbruk och hemlöshet. Riktiga musiker av kött och blod som brinner och lever för sin musik, blir alltmer sällsynta. Rowland var i det närmaste besatt av att få ut maximalt

Stand Me Down, tvekade du någonsin att göra comeback med Dexys?

Många gånger, eller förresten: hela tiden från den dagen då vi beslutade oss för att börja spela igen. Jag visste att kraven skulle var högt ställda och att folk förväntade sig att det skulle bli ett fantastiskt album. Men jag vet också att det är jag själv som ställer de högsta kraven, vilket i längden kan kännas väldigt jobbigt. Jag var

Texterna är insiktsfulla och djupa!

Ja, jag var tvungen att gräva ganska djupt i min själ för att hitta dem, men vi får inte glömma att de inte handlar om mig personligen, det är en karaktär i ett drama.

Det är en pågående dialog mellan dig och Madeleine Hyland.

Ja, vi blev bekanta genom en kamrat i London som driver en del klubbbar. Han tyckte att vi borde träffas och samarbeta. Madeleine var med direkt och allting klaffade mellan oss, så det blev bra. Hela skivan är ju en berättelse, men som med alla berättelser jag skriver, innehåller de inslag av mitt eget privata liv.

Hur förberede du dig inför återföreningen, rent mentalt?

Jag bodde i Indien i fem veckor på ett väldigt spartanskt, ayurvediskt ställe, och var utom räckhåll för alla västerländska bekvämligheter som datorer, internet och mobiltelefoner. Jag var tvungen att stiga upp 06.00 varje morgon och tillbringade tiden med att sitta och meditera i en trädgård.

Med jämna mellanrum blev jag serverad diverse örter och kryddor som skulle hjälpa till att få min kropp i rätt balans. Läran förespråkar att kropp, psyke och ande tillsammans ska bilda en helhet. Jag kan säga att jag är lyckligare än någonsin sedan jag åt curry på längden och på tvären under dessa fem veckor, de hade curry i alla rätter. Jag har

aldrig varit speciellt förtjust i den kryddan men fick faktiskt lära mig att uppskatta den. De serverade ju tre mål mat om dagen med curry, och om jag inte uppskattade, eller inte åt det jag fick serverat, så fick jag snällt vara utan mat till nästa måltid. De bekvämligheter jag hade utöver en säng bestod av en spann som jag tvättade mig i så gott det gick. Det var hardcore.

Hur skulle du själv beskriva dig själv idag?

Jag försöker hitta meningen i tillvaron, en sorts inre frid, och jag inser att även om jag gör en fantastisk skiva så kommer den inte att förändra världen.

En del tycks uppfatta dig som väldigt svår och allvarig, är du det?

Kommer du framföra The Greatest Love of All, live igen?

Troligtvis aldrig, och absolut inte när vi turnerar med Dexys. My Beauty-perioden är inte aktuell längre, den har jag lagt bakom mig. Jag väljer att inte se tillbaka utan att blicka framåt i stället.

Men It's OK Johanna har ju förädlats!

Jo, den tidigare versionen av It's OK John Joe var ju bara en demo av låten, men... ja...

Bli det fler album med Dexys, då?

Det tror jag absolut att det blir,

”En sak vet jag, och det är att jag aldrig skulle ha kunnat spela in detta album för fem eller tio år sedan, det är först nu som jag mognat och alla bitarna har fallit på plats.”

Haha, nej definitivt inte, jag skrattar åt väldigt mycket och anser åtminstone själv att jag har ganska mycket humor. Men visst, jag förstår om en del uppfattat mig på det viset ibland. Jag älskar Sacha Baron Cohens filmer och har skrattat mig förärvad åt Borat och Brüno. Jag har tyvärr inte sett The Dictator än, men så fort jag får möjlighet så ska jag se den. Han är verkligen rolig.

det finns redan planer på det, men först måste vi se till att nya albumet når publiken. Vi ska turnera en del. Det är bara några månader sedan vi var i Sverige och spelade, och vi kommer gärna tillbaka igen. Vi är tio personer i bandet så det kostar en hel del att turnera. Vi kan ju inte åka

runt och spela och gå med förlust – fast det var det vi gjorde på våra spelningar i Sverige, men det var faktiskt okej. Får vi bara en arrangör som bekostar biljetter, boende och ett gage så kommer vi mer än gärna tillbaka till Sverige och spelar.

Vad tycker du att du har lärt dig under resans gång här i livet?

Oj, det är lite väl mycket för att kunna avhandla så här i en intervju, det får bli en hel bok någon gång, kanske, men... spontant kan jag väl säga så mycket som att det mesta jag har lärt mig i livet har kastats omkull och omvärderats ett flertal gånger, och det enda jag väl har kommit fram till är att jag egentligen inte kommit fram till någonting alls, mer än möjligtvis att jag egentligen inte vet någonting om någonting över huvud taget!

Så illa är det väl ändå inte?

Jo, faktiskt... Men en sak vet jag, och det är att jag aldrig skulle ha kunnat spela in detta album för fem eller tio år sedan, det är först nu som jag mognat och alla bitarna har fallit på plats.

Förr sprang du ju för att hålla dig i form, vad gör du nu för tiden?

Nu motionerar jag inte alls, faktiskt. Däremot gör jag yoga varje dag, ett bra sätt att hålla sig i form, inte bara rent mentalt utan även fysiskt.

Vad har då skivan betytt för dig på det rent personliga planet?

Jag hoppas att folk förstår att det

är en skiva som gör upp med allas förväntningar och förutfattade meningar om hur man ska vara, en skiva som handlar om modet att utforska vuxna teman som identitet, lust och engagemang. Jag ville vädra ut allt och inte vara rädd för att skriva och sjunga om sådant som en del upplever som obehagligt.

Om nu One Day I'm Going to Soar blir en storsäljare återstår att se.

Oavsett vilket är det gott att det finns människor som inte är rädda för sig själva, sitt inre, sina tankar eller ens för vad andra människor ska tycka eller tänka. Sådana behövs det fler av, och skulle skivan bli en kommersiell flopp hoppas jag på att folk i Keivins omgivning säger: It's OK Kevin, It's OK, it's not the end of the world...

Lars Yngve

festivalpublik på Readingfestivalen. Det dröjde inte länge förrän flaskor kom flygande mot scenen. Var detta då ett tecken på mod hos Rowland eller på ren galenskap? Både och, förmodligen. Det har under Dexys karriär pratats, kommenterats och spekulerats om bandets kläder lika mycket som om deras musik. Själv hävdar Rowland att han alltid bara har följt sin intuition, oavsett sarong, kostym eller snickarbralla. Det har gått 27 år sedan de gav ut förra albumet Don't Stand Me Down (alltså 1985, för dem som inte kan räkna bakåt!) och i musikbranschen är detta att betrakta som en väldigt, väldigt, väldigt, skrev jag förresten väldigt? lång tid. Däremellan har vi fått uppleva grunge, vålkammade pojkbänd med galopperande ljumskar, och dessutom blivit

av varje ton och textrad, vilket inte bara till sist isolerade honom personligen utan även splittrade bandet. Och när nu äntligen Kevin Rowland och hans Dexys återvänder med albume One Day I'm Going to Soar, så blir jag smärtsamt påmind om hur mycket jag saknat dem. Textmässigt handlar skivan om oförmågan att älska och bli älskad, och karaktären på skivan för en ständigt pågående dialog med sig själv och sin partner, som ges röst av Madeleine Hyland. Nästa år fyller Rowland 60 och kan se tillbaka på ett händelserikt liv. Det är 27 år sedan ni gav ut Don't

oerhört ambivalent före inspelningen! Som tur är så har jag en manager som ställer upp för mig till hundra procent. Han uppmuntrade mig under resans gång och jag kunde ringa honom när som helst, och han pressade mig inte till att producera material. Han var cool och sade: "It's OK Kevin, it's OK", om jag kände att jag behövde mer tid eller var osäker. Men så plötsligt infann sig den rätta känslan, och då var det bara att skriva. Och för att ytterligare stärka mig själv så tog jag lektioner hos en sångpedagog vilket också har hjälpt mig mycket.

Earth, Wind & Cherry

När den prisbelönta saxofonisten Mats Gustafsson träffade basisten Ingebrigt Håker Flaten och batteristen Paal Nilssen-Love började de framgångsrikt att enbart lira Don Cherry-låtar, och därefter var det helt naturligt för dem att kalla trion för The Thing, efter Don Cherrys låt från albumet Where is Brooklyn (1967).

Mats Gustafsson spelar saxofon och framför live-elektronik och musicerar inom ramarna för komposition/fri improvisation/experimentmusik/noise/ jazz och kreativ rockmusik på den internationella scenen, och är

trappuppgång från tredje våningen kl 03.27, med instrumenten i ett stabilt grepp, bara för att i nästa ögonblick spela så tyst att saxen låter som en väsande reptil eller läckande ventil, och rytmsektionen som ett jäktat

”Men för två år sedan kände jag att det var dags för mig att göra ett nytt album”

ett världsnamn inom så kallad extended techniques. Till sitt musikaliska uttryck behövde han musiker som "kan leverera" och vände sig till Norge och fick tag på det vassaste som gick att uppbringa på den fronten. Om man vill – och det finns det ju tyvärr fördomsfulla typer, som så gärna vill! – så är det lätt att påstå att The Thing gör musik att skrämna grannarna och/eller olydiga barn med. Bandet har sedan starten 2000 samarbetat med andra banbrytande musiker som aldrig förlorar kärleken till att föra oväsen som Thurston Moore, Joe McPhee, Ken Vandermark, Otomo Yoshihide, Jim O'Rourke och Peter Evans, för att nämna några. Och visst, det ska sägas, det finns tillfällen då Mats Gustafsson och hans manskap spränger den musikaliska ljudvallen, och väsnas och skramlar som en trio som samtidigt ramlar ned för en

restaurangkök på avstånd. Det är högt. Och lågt. Tyst. Och väldigt högt. Bullersamt. Öronbedövande. Vackert. Skrämmande. Kusligt. Obehagligt och förbaskat kul. Som ni förmodligen redan gissat så snackar vi alltså inte om en genomsnittlig dussin trio med rödvinsnäsor och mjäll på kragen som framför gubbig tradjazz för en trivselpublik som stampar takten med sina hålfotsinlägg. Inget fel med den typen av musik alls, men detta är något helt annat. Det är jazz i nutid, som vill vidare, som hela tiden utvecklas, spränger ramar och som blåser bort unkna, ömt vårdade fördomar om hur jazz måste framföras och låta. Olysningsbart? Sola tandköttet! Snarare tillbaka till framtiden, skulle man kunna säga! Don Cherry hade nämligen tillsammans med folk som Coltrane och Davis en särställning inom sitt musikaliska utövande.

Connie Lindström, som driver Strand i Stockholm, föreslog att The Thing och Neneh Cherry borde träffas, vilket också skedde i London 2010. Personkemi, musik, energi och stämning infann sig omedelbart.

The Cherry Thing was born to be wild. När Connie först föreslog att jag skulle träffa The Thing var det ett spännande förslag som jag omedelbart ville göra. De spelade ju min fars musik, så omgivningen och förutsättningarna för ett lyckat samarbete var verkligen de rätta. Det visste jag, och det var därför som jag gav mig in i samarbetet från början. Fast jag hade varit utanför musiken under en ganska lång period och gjort andra saker. Men hemma i Tågarps skola fick jag lära mig att lyssna på jazz, eftersom min pappa ständigt spelade antingen själv eller så snurrade det plattor på grammofonen. Så det har funnits med mig hela livet.

Är Tågarp fortfarande hemma?

Ja, absolut. Jag har ju flyttat runt ganska mycket

”Jag minns ett år då vi återvände, då hade en tysk man som hette Manfred flyttat in i vår vedbod och bodde där.”

i livet och det har fungerat väldigt bra det också, vi är trygga i oss själva i familjen. Men när barnen skulle börja skolan ansåg vi att Sverige var ett bra land för våra barn att växa upp i. Vi bor i Stockholm nu, men Tågarp kommer alltid att vara det ställe

som jag kallar för hemma. På hösten åkte vi över till New York där min pappa arbetade men i maj återvände vi alltid till Tågarp igen. Jag minns ett år då vi återvände, då hade en tysk man som hette Manfred flyttat in i vår vedbod och bodde där. Han hade skött lite trädgårdssysslor så att det var fint när vi kom dit. Det gjorde oss ingenting att han bodde där, det var en tillåtande miljö. Vi läste aldrig dörrarna under somrarna då vi bodde där. Hemmet var mellan varven mer eller mindre ett öppet hus för mina föräldrars vänner som hälsade på och bodde över. Ändå rådde alltid en harmoni hemma. Trots det var det ingen helt okomplicerad uppväxt, bör jag kanske påpeka. Vi var ju en annorlunda familj. Men jag var alltid välkommen hem till mina

klasskompisar och åt med glädje köttbullarna som deras mammor lagat och annan husmanskost som inte serverades hemma hos oss, vi åt bönor och annan typ av mat

hemma. Det är lugnare tempo och folk är betydligt mer jordnära på landsbygden än i städerna, man känner grannarna och pratar med varandra på ett helt okomplicerat vis. En av grannarna, Kent, en mjölkbonde som vi alltid får mjölk av på sommaren, han brukar alltid fråga vaffan vi ska åka tillbaks till Stockholm för eftersom folk bara "mallar sig däruppe". Jag kan förstå vad han menar och att det verkligen kan kännas så ibland.

Det är 16 år sedan du gav ut albumet Man, nu är det äntligen dags igen!

Jo jag vet, det låter som, och är, en ganska lång period, men jag har alltid varit något av en tidsoptimist. Dessutom är det så att den ena epoken av mitt liv bara har rullat in i nästa och så vidare, utan att jag egentligen har reflekterat speciellt mycket över det. Varje period i livet har sin tid. Men för två år sedan kände jag att det var dags

utkast. Jag samarbetar också med en del människor textmässigt, tycker att jag blivit bättre på att skriva tillsammans med andra. Tidigare var jag lite blyg, osäker och orolig för att göra bort mig. Jag har fått en säkerhet som kommer med åren, vilket gör att jag känner mig mer spontan och lekfull och vågar slänga ur mig texter på ett annat vis i min laptop. Man blir ju bättre på att sälja bort allt oviktigt och man kan bara göra sitt bästa, någonstans måste man inse det.

Är The Thing ett bra sätt för dig att på ett mjukt vis återvända till rampliset? The Cherry Thing är definitivt ingen manipulerad comeback. Det är

spela med unga musiker som var naiva i sin hållning till musiken och som därför aldrig tvekade att ge sig in och utforska nya vägar i jazzen. Lyssnar du på dina egna gamla låtar? – Egentligen inte, men när jag gör det så tycker jag faktiskt att de är helt okej. Det är låtar från olika tidsperioder med allt vad det innebär. Men det märkliga är att jag träffade på en DJ som lirat på en klubb där de spelar rock. Han berättade att ingen dansade, men när han snurrade igång Buffalo Stance så blev det fullt på dansgolvet. Samma sak när jag spelar live, när jag framförde den på Glastonbury så sjöng alla med

med allt vad det innebär, som att fortsätta att behandla folk på ett bra sätt och kunna springa ner till ICA och handla mjölk insvept endast i morgonrocken, om så krävdes. Det är en konstig värld som öppnas och det är lätt att svepas med och förändras om man inte har folk i sin närhet som jag turligt nog har. Men för att besvara din fråga så sa Tyson häromdagen: "Mamma I've listened to Accordion over and over again, is that weird?". Vilket är kul och kanske till och med ett tecken på att The Cherry Thing även kommer att tilltala folk som normalt sett inte lyssnar på den här typen av musik. Tack.

Lars Yngve

”The Cherry Thing är definitivt ingen manipulerad comeback. Det är ett sätt att göra sin egen grej med musiker man tycker om”

för mig att göra ett nytt album, och att jag återigen var mogen för att börja skriva. I samma veva rullade plötsligt The Cherry Thing igång utan att jag riktigt visste var det skulle landa, men hela projektet visade sig bli en musikaliskt kreativ exorcism. Plötsligt, med all den energi som musiken frigjorde, insåg jag att allt hänger ihop och att jag kunde tilläta lös och få ut saker som behövde komma ut. Rent musikaliskt kan det i det närmaste betraktas som intensiv terapi, eller en kreativ pånyttfödelse. Jag har ju som sagt jazzen i mina molekyler. Resan med The Cherry Thing gjorde att jag kunde stänga dörren om mig hemma, och ligga på min säng och skriva. Och just det där med att tillåta sig själv att gå in i sig själv, att bli självupptagen, har jag alltid haft svårt för. Jag har alltid varit duktig på att ta hand om andra men på bekostnad av att jag inte tillåtit mig att vara självupptagen. Men nu har jag kommit en bra bit på vägen med min soloplatå. Jag multitaskar där hemma och rör om i en gryta samtidigt som jag sjunger till musiken på min laptop och skriver lite nya texter. Jag har dessutom varit en del i London i år och försökt att spela in, på demo-vis, en låt om dagen, 6-8 stycken. Idéer och

ett sätt att göra sin egen grej med musiker man tycker om. Någon recensent skrev i England att Neneh Cherry måste sakna pengar eftersom hon gör det här, och man undrar ju hur den personen tänkte? Om jag vore pank skulle knappast en skiva med The Thing vara det mest kommersiellt kloka valet att göra, right?

Varför tror du att jazz uppfattas som så svårt?

Tyvärr överintellektualiserar man jazz ibland. Många isolerar sig i musiken, och säger sedan "Jag förstår mig inte på jazz", men jazz är ett uttryck, ett sätt att uttrycka sig individuellt. Jazz är inget man behöver förstå, utan någonting man ska känna. Don var nästan allergisk mot den stereotypa formen av jazz och ogillade musiker som spelade solon exakt likadant varje gång de framförde sin musik. Han gillade att

omedelbart.

Få sångerskor vågar blotta sig och sjunga så naket som du gör i What Reason och ro i land med det.

Tack. Jag har ingen klassisk soulröst, den är lite taggig och passar in i en rå och lite ruffig omgivning. Dessutom har min röst utvecklats och mognat under resans gång.

Vad tycker dina barn om dina gamla låtar?

De var ju inte ens födda och har liksom missat hela den perioden då det var som mest hysteriskt. Succén med Buffalo Stance var helt årligt oväntad av alla involverade. Men vi var en familj och vi bestämde oss tidigt för att inte balla ur, samtidigt som en helt ny värld öppnades sig och mitt schema ungefär utökades med 150 000 procent, haha. Men vi ville vara kvar i den jordnära verkligheten

Jan-E. Zanderson

Malmö är en stad som idag ger oss ståtlig musik på egna etiketter, vare sig det är mopedpunkdoftande rockrökare med Dalaplan eller Bäddat för trubbel, postrock med Ved eller Won eller The Universe, smalt klassiskt på C-Y Contemporary – och så kan det fortsätta med Adrian Recordings, Psychic Malmö, vattenhål som skivaffären Rundgång och Skivesset, men idag fokus på två skivbolag i sta'n, ett tämligen etablerat, ett som borde bli det snart:

DB Productions lärde jag känna redan i urtiden när Dragan Buvać, idag vd för Malmö symfoniorkester, startade etiketten i början av 90-talet för att utge originalmusik i allmänhet, och samtida konstmusik och jazz i synnerhet. Båda var vi tillskyndare till Iannis Xenakis' musik t.ex., det är inte alla man träffar helt apropå som visar sig vara det över en kopp kaffe. Tidigt stod det klart att kombinationen oresonligt välinspelad musik och sydsvenska tonsättare/interpreter gjorde bolaget till ett sällsynt okänt premiummärke. Dragan var dessutom aldrig långsint när jag samarbetade med Bis om tre skivor med skånsk musik (Larsson, Fernström och Welin) med stor garanterad upplaga, men påminde ofta om att dB hade varit ett mer spännande alternativ. Kanske sant, men som Kurt Vonnegut, jr skrev, "so it goes". Sedan 2005 är det Erik Nilsson, pianist i grunden (som började jobba nära Dragan med inspelningar och formgivning m.m. redan 1996, då dB gav ut hans verk för piano), som styr med utgivningsmässigt varsam men kvalitetsmedveten hand och jag har valt en hög cd av senare snitt för att ge en bild av utgivningen (150 titlar and counting).

Men först något om levnadsvillkoren för ett litet skivbolag i dagens anti-kulturella Sverige; det är inte utan mål och mening jag skapar de här miniprofilerna

Kulturbyggan och Konstnärs-nämnden, men för ett skivbolag är Kulturrådets Fonogramstöd det enda som finns att söka, vad jag kan se. Övriga bidragsgivare har effektivt täppt till ansökningsmöjligheterna för projekt 'med koppling till skivutgivning'. Jag vet inte riktigt varför. Kanske för att vi säljer slutprodukten som en fysisk skiva i detaljhandeln och därmed formellt sett är 'kommersiella'. Det har ju t.o.m. diskuterats om fonogramstödet skulle dras in, och skivbolagen hänvisas till näringslivsdepartementet..." Kloka ord från en klok skivbolagsägare, stödoviljan tangerar Nya Upplagans situation.

Tre spår ser jag i utgivningen av klassisk musik på dB: Mozart, den tidiga musiken kopplad till några exklusiva uttolkare och så samtida musik; ensembler, tonsättare och artister (Östersjö, Hellsten, Thiwång m.fl). Jag bara skriver det, ifall helheten i den nu så omfattande utgivningen inte kommer fram i nedanstående

som två av flera kompositionslärare. Det finns en samhörighet i Mortensons tonspråk och den stora bredd och öppenhet som Ars Novas arrangemang/konserter stod för. En favorit på skivan är "Wooden Waves and Cymbal stops" för orgel och kammarsensemble. Om man vill lyssna till en gitarrist som nog kom till jorden via ett ufo som kört fel lyssnar man till Stefan Östersjö, som trots några grammisar inte alls nått det internationella erkännande han förtjänar. I enlighet med hans avhandling "Shut up 'n' play" från 2008 så lever han som han lär, där halva sanningen i den samtida musiken ligger i partituret, halva i uttolkarens händer. På "Play Time" (dB CD87) är det kopplingen mellan gitarrn och elektroniken som är i framkant (och en plastleksaks-bogserbåt (!) i Tommy Zwedbergs "Gir", lika roligt nu som när jag hörde det första gången på P2) med just de utomjordiska ljud som jag tror Östersjö snart är världsunik att frammana på ett övertygande sätt

precis som Hans Hellstens recital av spansk orgelmusik från 1600-talet på "Spanish Dreams" (dB CD124) som både vad gäller repertoarval (hört talas om Sebastián Aguiera de Neredia tidigare?) och flinkt, variationsrikt spel bakom orgeltastaturen. Lutenisten Karl Nyhlin är ännu ett exempel på hur dB Productions bygger artister, dels en skiva med en handfull sonater av enastående Weiss och blandad lutkompott av mindre välkände men samtida David Kellner (dB CD131), dels "The Jacobean Lutenists" (dB CD147) med dansanta, lyriska småstycken från Dowland och "neråt", visar att det finns god återväxt (Nyhlin är född 1974) efter Jacob Lindbergs generation, också ypperlig reklam för Lars Jönssons synnerligen väljudande lutor, mäterligt hantverk från båda. Gitarristen Märten Falk är flitigt förekommande i utgivningslistan och jag har skrivit om honom tidigare. Nu tänker jag på "Russian Romantics Reborn" (dB120) som förvisso påminner om att man i det hyfsat stora landet i öster låg ett antal decennier efter oss i väst även under 1800-talet men det här är en esoterisk skiva, med tonsättare du inte möter i cd-hyllan varje dag, spelade med känsla och ett anslag som passar så väl, så väl; en snabbare tidsresa från mitten av 1500-talet och fyra hundra år framåt blir det på spanska när Märten bjuder på "Españoletas" (dB CD 146) med idel ädel gitarmusik från alla vi känner sedan tidigare, en antologi värd att skicka till Spanien som en påminnelse! Motusatser finns också i katalogen: Curious Chamber Players' (dB CD145) skiva låter mest som vuxenlego och är nog roligare i teorin (bortsett från Christian Winther Christensens "Andante Con Moto" som är en nattlig spökjakt på undflyende Beethoven – tror jag), medan skivan med Västerås Sinfonietta under Roy Goodman (dB CD148) är så mycket spelglädje och feelgood i Beethovens eroicasymfonipekande balett "Prometheus skapelse" och

”... har inte tagit sitt namn från danska science fiction-kongresser från 70-talet, det här är oerhört vacker ambient minimalism från Umeå.”

HISTORISKT GATHÖRN I BERLIN

Med författarens rätt till subjektivitet utnämner jag detta gathörn till ett av de viktigaste i vår moderna, eller relativt moderna, kulturhistoria – och jag har naturligtvis ordentligt på fötterna innan jag formulerar mitt påstående. För här i korsningen mellan Schönhauser Allee och Kastanienallee i östra Berlin gjordes nämligen världens förmodligen första dokumentära film!

Det finns naturligtvis en förhistoria, och den börjar med pappa Skladanowsky som efter finanskrisen 1873 sadlade om från stuckaturmästare till ljusbildsförelisare.

Ljusbilder var på den tiden en stor sak i underhållningsbranschen, och de var ofta hopkopplade med pyroteknik.

Pappa Skladanowsky fick god hjälp av sönern Eugen, Max och Emil och här kom särskilt Max (1863-1939) att gå vidare genom att handgripligen studera fotografi, litografisk teknik och glasmåleri.

På Schönhauser Allee 147 verkade fotografen Wilhelm Fenz, och 1892 slog han sig ihop med Max Skladanowsky.

De båda herrarna fotograferade flitigt, och på taket till nyss nämnda fastighet med utsikt över det gathörn innerörat (och ger mig skäl att i förbigående tipsa om två fantastiska, odefinierbara lp med det som numera (för tillfället?) går under namnet Råd Kjetil Senza Testa och som snart släpper en tredje), Solo Senza Testa (#11) är Originaljudets självbetitlade cd och även här förekommer Rosén, det är kollisionskurs mest hela tiden, lägmäld möbelmusik, betande pop och bistingande jazz och hur mycket mer som helst, Samla Mammass Mamma som folkmusik, kanske?

Nästa bolag, Kalligrammofon. Inte många titlar, men ett kvalitativt avstamp i omslag och förpackning. Och hur låter det, då? "Förträffligt" är en bra sammanfattning. Senaste släppet, Death & Vanillas debutfullängdaren skrev jag om i våras, "sorglös psykedelika ljudande ur en sportbils bilstereo på en soldränk, vindlande italiensk bergväg". Först ut på etikten var emellertid Viktor Sjöbergs "On A Winter's Day" (#1), 34 minuter långsamhet på temat "living with the sweetest human being in the world" och visst är det en kärleksfull lägmäldhet som dränar fram. Gitar och fältinspelningar med hav, stad, järnväg – men också tystnad och mörker, det lyser svagt inne i husen, det här blir en ljudmässig upplevelse som passat bra i vinterkyla och den känslomässiga ödslighet som snölandskapen skapar och som Viktor fördriver. Tsukimonos (Johan Gustavsson) "Née" (#2) är minnesspår som likt foton skapar bilder ur det som varit, nedslag i en verklighet som han lämnat. Det är nästan så man i andanom förminner en systemskiva till Viktors ovan, en lägmäld gitarr, rumsliga ljud och piano och elektronik, en avståndsmässig ängslighet eller en känsla av saknad, mer levande än andra ljudläggares skivor.

Efterföljande skiva från Tsukimono heter "Heart Attack Money" (#7) och fortsätter på den inslagna bildsättande

Författaren C-J Charpentier arbetar f n med en dokumentär om två portalgestalter i tysk kulturliv före andra världskrigets utbrott: skriftställaren och läkaren Alfred Döblin och filmaren Max Skladanowsky – båda med rötter i dagens Polen.

Och är så alltfort med stationen Eberswalder Strasse, som tidigare hette både Danziger Strasse och Dimitroffstrasse; det senare efter den bulgariske kommunistledaren.

Med Max Skladanowskys experiment på taket föddes filmen, och här finns två referenser som knyter an till Sverige. Ty redan den 28 juni 1896 begav sig Max till Malmö, där han inför sammanlagt trettiofemtusen begeistrade åskådare visade de första filmer som någonsin rullat på en bioduk i Sverige. Varpå han fortsatte till Stockholm, där han spelade in de första rörliga bilderna i landet – utvisande promenerande damer på Djurgården.

Max arbetade vidare men övertrumpfades rent teknisk av bröderna Lumière. Men han är och förblir en pionjär, som dessutom hade så mycket civilkurage att han vågade slänga ut Goebbels när denne kom och lockade med partibok.

– Jag har aldrig varit medlem i ett politiskt parti och kommer heller aldrig att bli det, lär Max ha sagt enligt dottern Lucie som bevitnade värvningsförsöket.

Lucie levde till 2001, och fotografen Fenz hus där allt började klarade kriget och står kvar – idag elegant renoverat.

Gathörnet där man fotograferade hästdragna vagnar och fotgångare kallas allttjämt Skladanowsky-Eck bland äldre berlinare. Runt hörnet kan man för övrigt äta stekt björn för sexhundra kronor portionen.

Själv har jag just käkat sparris hos min goda vän Ingrid, som driver krog hundra meter från mitt hyresrum i det berömda gathörnets närhet.

Skladanowskyhömet idag! Här föddes bokstavligen filmen när Max Skladanowsky och Wilhelm Fenz arbetade med bilder som skulle bli rörliga. Hörnet är fortfarande livligt trafikerat – med lokaltåg sedan 1913 (Foto: C-J Charpentier)

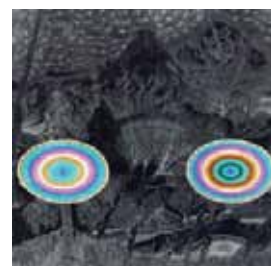
Dexys Midnight Runners /One Day I'm Going To Soar (BMG)

Bandet som efter några framgångsrika år i början och mitten av 80-talet lade ner -87, har nu återuppställt på platta – man har i och för sig spelat live sedan 2003 men det är först nu man kommer med nytt material. Hur det låter? Mer som Kevins egna soloplattdar än som ursprungs-Dexys. Är detta bra eller dåligt då? Undertecknad är ett stort fan av soloplattdan My Beauty som måste vara ett av historiens mest underskattade album någonsin. (Ryktet säger att det endast såldes i 500 ex över hela världen men sanningen ligger tydligen närmare 20000, men ändå...) Kevin Rowland har en omisskännlig röst som backas upp av smakfullt orkestrerat laid-back soulpopkomp, allt med en påtaglig live-känsla. Överlag ligger det en melankoli över låtmaterialet, förvänta dig ingen Come On Eileen, och det låter mer rökgig nattklubbs-crooner än upp-tempo-pop. Introverta Me är ett utmärkt exempel på skönt tillbakalutat komp med pratsång, som KR gör så bra att det. Lost är en annan personlig låt som speglar sångarens privata status. På något sätt känns detta som en mer personlig platta än hans soloplattdar, så varför kalla det Dexys? Kanske för att distansera sig från sin persona. Hur som helst så är det jävligt bra, även om det inte finns några omedelbara radio-hits hoppas jag att den hittar sina lyssnare för det är den väl värd!

Tord Johnsson

Technicolor Poets /The Echoing Green/Hadral Hotel (Kommun2)

Ibland undrar jag hur mycket jag missar, men inte ur ett stressande perspektiv, bara ett njutningsfyllt. När man nästan varje dag upptäcker ny musik är det lätt att undvika expertlyssnarens roll, påminnelsen av influenserna finns där alltid i olika utsträckning efter ett helt liv i lyssnandets tjänst, men precis som att man kan bli glad över att upptäcka något i skivsamlingen som glömts bort, blir jag glad över att hitta musik som borde utgöra kosten på radions P3 eller som åtminstone stora delar av den musikintresserade befolkningen (inte den musikkonsumerande befolkningen, musik ska inte konsumeras, musik är återbrukets moder, återvändandets glädje och nyfikenhetens credo) kan skänka ett intresserat öra till. Häromåret tog jag mig till en mindre musikfestival i Hammenhög för att lyssna på Fläsket brinner, men eftersom jag är oresonligt nyfiken, lyssnade jag också på eftermiddagens räcka förband och ett av dem var Technicolor Poets. Jag erkänner att den samling snorvalpar jag såg äntra scenen gav mig helt andra vibbar än när musiken väl kom igång. Så unga och ändå så musikaliskt mogna, var min första känsla där på gräsmattan på Valnöt & Kaprifol i Hammenhög. Jag har skrivit det om andra unga band, att de har ett djup i sin erfarenhet och/eller i skivsamlingen, även denna unga combo från Malmö trålar djupt i sextiotalets psykedeliska hav och kryddar med några skopor exotism som är mer österländsk än väster-. Debutskivan (bara på vinyl) är törhända en något för snygg produktion, men det är säkert medvetet, balansen mellan gitarrflummet och förträffligt driv i bas och trummor säker och jag är rejält imponerad, att leverera en så fullgångnen debut; snorvalpar, remember? Andra skivan, "The Echoing Green" (både som cd och vinyl), fortsätter på den inslagna vägen, men med mer av allt. Ännu slickare, mer inslag av österlandet, mer tyngd när det är åt stonerhållet, mer återhållet när det är lugna, kontemplativa partier. Nästan så man undrar om inte en del av detta fanns i grabbarnas huvuden redan i samband med debuten, de som vill ha stor variation mellan skivorna blir besviken, de som uppskattade den första blir nöjda, med råge. Sista låten på cd:n finns inte på lp:n, enligt utsago en låt gruppen inte var/är helt nöjd med, men det är jag oförstående inför. Sammantaget två skivor med förvånansvärt mogen psykedelisk rock, en klädsamt återkommande och växande subgenre långt utanför Möllevängens marker.

Jan-Erik Zandersson

Jonas Munk /Pan (El Paraiso)

I Odense sitter en fabulös musiker, producent och filosof (skrivit om musik och medvetande bl.a.), Jonas Munk, som bänder och vrider på rent organiska ljudbilder som kopplar ett grepp som på samma gång är psykedeliskt, postrockande, stilsamt ambient och mekaniskt krautrockande. Namnkunniga samarbetspartners under åren har varit t.ex. Ulrich Schnauss och Tortoise, men Jonas har också agerat i grupper som Causa Sui och Papir på den egna etiketten El Paraiso. Nu vågar han kliva ut i solskenet under eget namn och "debutera" med "Pan" som är inspelad på analoga maskiner och förstärkare vars bäst före-datum för länge sedan passerats.

Varför vissa musiker är helt okända här hemma undrar man. I psych-rock-kretsar har säkert Causa Sui blivit någorlunda kända, men där tar det säkert stopp. "Pan" borde öppna alla kritikerrosande slussar, på samma sätt som finska Siinai debut "Olympic Games" borde gjort det – eller åtminstone deras nyliga samarbete med integritetsstinne Moonface.

Och skivan (som finns både som cd och 180 g lp, en självklarhet numera i kvalitetsmedvetna kretsar)? Ah, ännu en smältdel av minimalistisk ambientmusik värdig Manuel Göttsching eller LaMonte Young, elektroniska rytmer på en krautrockande förtortsgata i La Düsseldorf och så en smula minnande som amerikanska post-/stonerrocktrion La Otracina. Lugn förbyts i rytmisk kosmisk, återvänder till lugnet, pulserar. Räcker som beskrivning? Eller måste jag tillägga att det här är mer intressant än mycket annat denna späckade vår? Rekommenderas varmt.

Jan-Erik Zandersson

The Thing and Neneh Cherry The Cherry Thing (Smalltown Supersound)

En skiva som föregåtts av en hel del ryktesspridning. Av det goda slaget. Förväntningar. Rapporter från konserter. Och så är det skivsläpp i Buckminster Fuller domen på Moderna Museet med Don Cherry som tema. Kunde inte vara bättre. Fullers utopiska arkitektur hör ju till den del av 60-talet som ännu fiskade i möjligheternas allt grundare damm. Nya städer, nytt boende, nya villkor för människor. Nog skulle man vilja ha sådant i dag. I stället för snöda penningens snäva tankar. Både Neneh Cherry och The Thing hämtar ju energi ur 60-talet. Det utopiska? Nja, det vet jag inte, men det är bra ändå. Det är liksom energi, låtar, täthet, uttryck som när de här musikernas högt drivna egenskaper och utspel.

Kombinationen energisk frijazz med stora muskler och vokalist har ju förvisso traditioner. Jeanne Lee tillsammans med Archie Shepp eller Fontella Bass med Art Ensemble of Chicago. Där klättrar röst och instrument tätt inpå varandra. Musiken är som heta famntag eller råa slag.

Det är det inte här. Cherry är strålände, litet sval, när hon sjunger spänstigt å la soul och r&b med omisskännliga melodiska slingor, sjungande, dansande, så som hennes styvfar skulle ha gillat. Det är fint. Skönt. Vad ni vill. Och jag tror nog hon kliver litet grand utanför sina vanliga gränser inspirerad och påhejad av musikerna i The Thing. De tar tillfället i akt att gå på gång utbrista i instrumental vältalighet som nästan saknar sin like i dag. Paal Nilssen Love piskar trummorna som vilken frijazzslagverkare som helst för fyrtio år sedan. Ingebrigt Håker Flaten spelar bas som vilken Chicagobasist som helst på det goda 60-talet och hade utan vidare platsat i Art Ensemble of Chicago. Det är vikt, dansant, musikulöst och rusligt rytmiskt. Hur slagverk och bas vrider och vänder på varandras toner är makalöst. Det är hjärtslagen i The Thing, som ger Mats Gustafsson fritt utrymme att spela saxofon som ingen annan kan, det är en brygd av föregångare som Frank Wright och Albert Ayler. Klagande, sjungande, mässande och jävligt skärande kraftfullt. På skivan finns åtskilliga exempel på hur bra The Thing är just i dag, hur mycket musiker i sin tid de är. Nämligen genom att ur de utopiska tongångarna på det drömska och flummiga 60-talet extrahera individualistisk musik gånger tre, som visar hur nutidens egoboosting bara är bluff och yta. Just så. Och i den här strömmen trivs uppenbarligen Neneh Cherry. Hon är ingen Jeanne Lee eller Fontella Bass, knappt ens jazzsångerska på det viset som The Thing är jazzmusiker. Att mötet dem emellan är asymmetriskt gör inget, tvärtom, det ökar spänningen, de närmar sig varandra från var sitt håll och det är onekligen så att instrumentaltrion är en enhet och vokalisten en annan. Just den spänningen skapar blixtrar dem emellan. Som om de tänkte: kom då, närmare, närmare. Jag hoppas att detta samarbete fortsätter – länge. På det att de kommer på ett nytt musikaliskt amalgam. De har gett sig av rätt riktning med en riktig höjdarplatta. Individuellt hör det väl till topparna i deras skivproduktion. Vänta bara tills de bildad en kvartett!

Thomas Millroth

Joakim Åhlund & Jockum Nordström/Paddan och Hunden (Kning Disk)

Det var i början. Joakim Åhlund hade fastnat för Jockum Nordströms myllrande, fantastiska och definitivt egenartade bilder. Han bad honom göra omslag till Caesars Palace. Omslag blev det. Liksom vänskap och många timmar med fika och instrument. Hobbyspelandet fortsatte till en passion. Sådant är vackert. Naivt, rörande, det hörs hur kul de har.

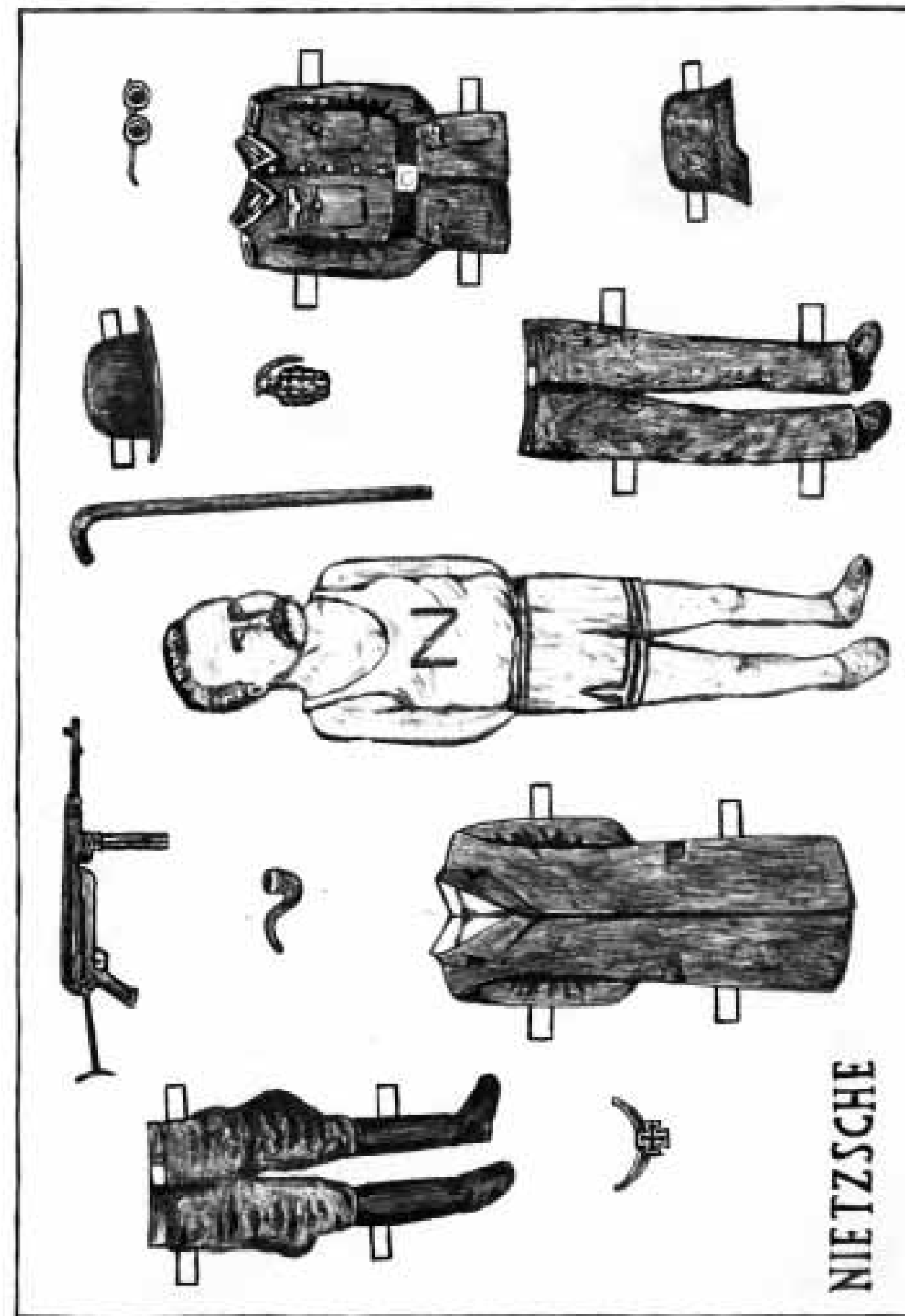
Det här är musik som vänskap och glädje. Slagverk plus elektronik, klaviatur, gitarr på två. De spelar med varandra för det mesta och Åhlund backar nog upp rätt mycket. Glimtar av beundrad blues blandas med litet mer kraftfull pop. För det mesta låter det som en trevlig musikmix till eftermiddagens cocktail. Jag kan tänka mig de två i vita smokingar som spelar till de klirrande glasen, ibland stör de publiken, ibland spelar de så att alla glömmar dem.

Nej, det är inget mästerverk våra vänner gör, hur mycket respekt jag än har för deras hantverk och konst i andra sammanhang. Det är trevligt och kanske värt att ha för kändisskapets skull.

Nu är ju inte Nordström den förste konstnären att tafs på Fru Musica. Ernst Billgren hade en olycklig historia med sitt band Oslo. All kärlek är inte besvarad! Den berömda östtyske dissidenten AY Penck har gjort det med slagverk, ibland lockade han in stora musiker att umgås med sina halvdöva entusiastiska trummor. Omslagen blev fantastiska och dessa album är åtråvärda i dag. Så blir det säkert också med det här albumet. Omslaget med Nordströms bild svävar långt över resultatet på själva skivan. Men trevligt är det för det mesta.

Och all musik speglar icke vänskap. Det gör denna. En värmande troskyldighet.

Thomas Millroth

PeakPerformance

VÄRNYHETER

ECKERLUNDS

Önd öppettider: Vardag 9-18 Lördag 9-13, tel 0417-103 21

Debaser JUNI JULI

ONSDAG 27 JUNI
THE BRET DOMINO TRIO (UK)

TORSDAG 28 JUNI
MAGNUS EKELUND & STALET JONAS JONSSON

FREDAG 1 JUNI
SO TOUGH! SO CUTE! 5 ÅRSJUBILEUM

LÖRDAG 2 JUNI
YOUNG MAGIC (US)

TISDAG 5 JUNI
SLAPP SARGEN SOVIAC TENNIS BAFRA ABE

TORSDAG 7 JUNI
NGUZUNGUZU (US)

FREDAG 8 JUNI
HERE WE GO #5 THIS IS RADIO CLASH

LÖRDAG 16 JUNI
CLUB KG JULIA FREJ

ONSDAG 20 JUNI
SVARMA JEREMY IRONS & THE RATGANG MALIBUS

TORSDAG 27 JUNI
LADYFEST SUMMER EDITION LA SERA (US)

FREDAG 28 JUNI
KÄRLEKSDÖDEN ACTIVE CHILD (US)

TORSDAG 3 JULI
PEPPERMINT BLONDES (US)

LÖRDAG 7 JULI
DANGERKIDS SKRAECKOEDLAN FREDAG DEN 13:E

TORSDAG 12 JULI
IT'S A TRAP THIS GIFT IS A CURSE VERVAIN

LÖRDAG 14 JULI
CLUB KG FRANKIE ROSE

FREDAG 27 JULI
MONARKI CATS ON FIRE ALPACA SPORTS

ONSDAG 8 AUGUSTI
BEGGARER BANQUET URIAH HEEP (UK)

BILJETTER FINNS HOS TICKSTER OCH HOS FOLK Å ROCK
MER INFORMATION FINNS PÅ DEBASER.SE

Ditt dagliga bröd

Revhuskavring i hals och på midsommarbord
Väl bakad och så god att man helt saknar ord

Café Diana
St.Östergatan 31,
tel. 72821
Malmövägen 9
tel. 0411-72814

Välj med omsorg
Taxi Ystad 72 000

TAXIRESOR • FLYGTAXI • BUD
Förbeställ gärna. +46(0)411-72 000

Rik på utrustning, snål med utsläppen.

En 4-cylindrig Mercedes-Benz C180K sedan, navigationsutrustning för mer fria öron. Preis från 177 g 000,-/mån och 17096/40000,-

Mercedes-Benz C180K sedan	Mercedes-Benz C180K sedan	Mercedes-Benz C180K sedan
<ul style="list-style-type: none"> 4-cylindrig motor 1800 cm³ 180 km/h 177 g CO₂/km 17096/40000,- 	<ul style="list-style-type: none"> Navigationssystem 180 km/h 177 g CO₂/km 17096/40000,- 	<ul style="list-style-type: none"> 180 km/h 177 g CO₂/km 17096/40000,-

19.900,- **292.900,-**

YSTADS OPERA SOMMAR JUN-AUG 2012

1 juli
Operan Opus
Vad är Teater?

17 juli
Barnoperan i Skåne
Operan Opus
Vad är Teater?

18-20 juli
Operan Opus
Vad är Teater?

21-23 juli
Operan Opus
Vad är Teater?

1 juli
Operan Opus
Vad är Teater?

18 juli
Operan Opus
Vad är Teater?

22 juli
Operan Opus
Vad är Teater?

24-26 juli
Operan Opus
Vad är Teater?

1 juli
Operan Opus
Vad är Teater?

18 juli
Operan Opus
Vad är Teater?

22 juli
Operan Opus
Vad är Teater?

24-26 juli
Operan Opus
Vad är Teater?

Bästa vita boxen! - Expressen

Portas do Tejo är ett torrt, mycket fruktigt och ungdomligt vin med inslag av päron, ananas och grapefrukt.

Mer än prisvärt!
- Allt om Mat
★★★★

159,-
Art.nr. 2556

Hälften av alla som drunknar har alkohol i blodet.

Otto Olssons
www.ottobilab.se

Nygatan 35 • TOMELILLA • Tel 0417-781 00

Företaget grundat 1924

ÅRETS NORDISKA SCENKONSTHÄNDELSE 2012

REYKJAVIK - MALMÖ - KÖPENHAMN - WASHINGTON DC

MÖLLEPLATSEN, MALMÖ 28 JULI-19 AUG

BILJETTER OCH INFO: 040-20 86 10 MALMÖSTADSTEATER.SE

ÄVEN I KÖPENHAMN:
FELLEDPARKEN D. 7.-23. SEP
BILLETTER.DK 70 20 20 16
TEATERBILLETTER.DK

BASTARD!

EN FAMILJESAGA

AV RICHARD LAGRAW EMERSON
REDIRIGERAD AV GÍSLI ÖRN CAJANDARSSON
REGISSÖR BÖRKRUR JÓNSSON
MEDVIRKANDE: ANNA DE SANDA, PAULI SPYBERG, NICOLLETTE HUNTS, CHARLOTTE E. WILSON AND FREDDIE C. DUNN I SÖM, NÄR I NÄR I D E, ELLEN FOOTI
FR. BJÖRNSDÖTTIR, NICKIAC DE CRISTAL INSSON, OLAFUR GUÐI ÓLAFSSON, JOHANNA VIGDÓR JOHANNSDÓTTIR, I THOMAS NIELS-ÓLAFSSON
MUSIK AV GÍSLI ÖRN JÓNSSON
MUSIKER: ANNA DE SANDA, PAULI SPYBERG, NICOLLETTE HUNTS, CHARLOTTE E. WILSON AND FREDDIE C. DUNN I SÖM, NÄR I NÄR I D E, ELLEN FOOTI
FR. BJÖRNSDÖTTIR, NICKIAC DE CRISTAL INSSON, OLAFUR GUÐI ÓLAFSSON, JOHANNA VIGDÓR JOHANNSDÓTTIR, I THOMAS NIELS-ÓLAFSSON
MUSIK AV GÍSLI ÖRN JÓNSSON
MUSIKER: ANNA DE SANDA, PAULI SPYBERG, NICOLLETTE HUNTS, CHARLOTTE E. WILSON AND FREDDIE C. DUNN I SÖM, NÄR I NÄR I D E, ELLEN FOOTI
FR. BJÖRNSDÖTTIR, NICKIAC DE CRISTAL INSSON, OLAFUR GUÐI ÓLAFSSON, JOHANNA VIGDÓR JOHANNSDÓTTIR, I THOMAS NIELS-ÓLAFSSON

WWW.BASTARD.IS

Nu vässar vi våra priser...

SPIKADE PRISER

....på hela sortimentet

Scanna in QR-koden
och läs mer

XL

En riktig bygghandel

HANS ANDERS

SKURUP • YSTAD • SIMRISHAMN

Öppet: vardag 7-18, lördag 9-13, söndag 10-13 (endast i Ystad)
www.xlhansanders.se

Ystad Aug 2-5 Sweden 2012 Jazz Festival

Quincy Jones
Guest of Honour

Arild Andersen Anders Bergcrantz Dee Dee Bridgewater Ketil Bjørnstad Sinne Eeg Eliane Elias LaGaylia Frazier Deborah Brown Richard Galliano Paolo Fresu Bengt Hallberg Billy Harper Hiromi Marc Johnson Nils Landgren Benny Green Claire Martin China Moses Caecilie Norby Ugonna Okegwo Terje Rypdal Kurt Rosenwinkel Bert Rosengren Tommy Scott Tomasz Stanko Viktoria Tolstoy Paolo Vinnacia Bengt-Arne Wallin Ronnie Gardiner Andreas Petterson John Venkiah Victor Lewis Emilia Mårtensson Filip Jers Rebecka Larsdotter Vivian Buczek Hannah Svensson Ewan Svensson Björn Jansson Lovisa Lindkvist Gitte Pålsson barnjazz och många fler.

Norrbotten Big Band Bohuslän Big Band XL Big Band Monday Night Big Band

Jan Lundgren - Artistic Director

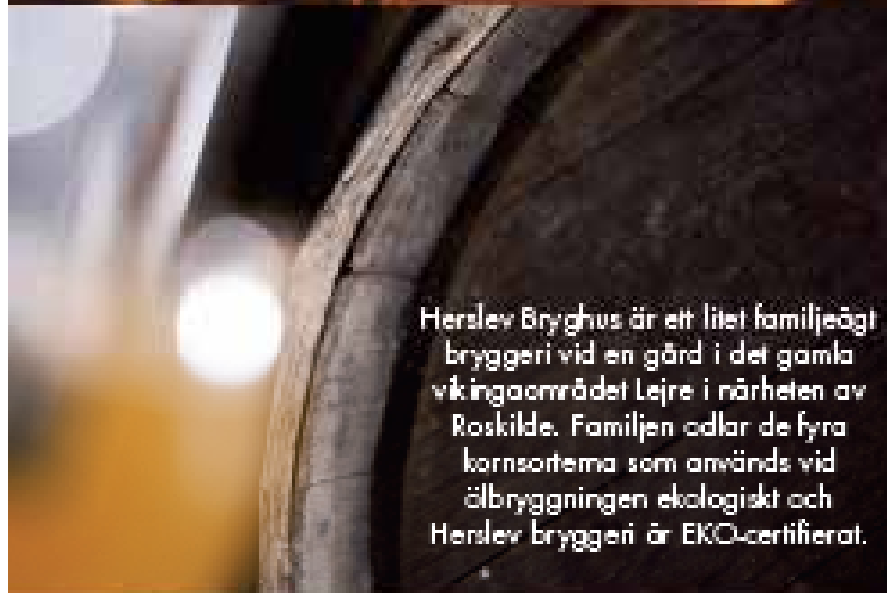
Biljetter: ystadjazz.se • Ystads Turistbyrå tel. 0411-57 76 81

MUSIK I SYD
SENERKONSTEN
Jazz

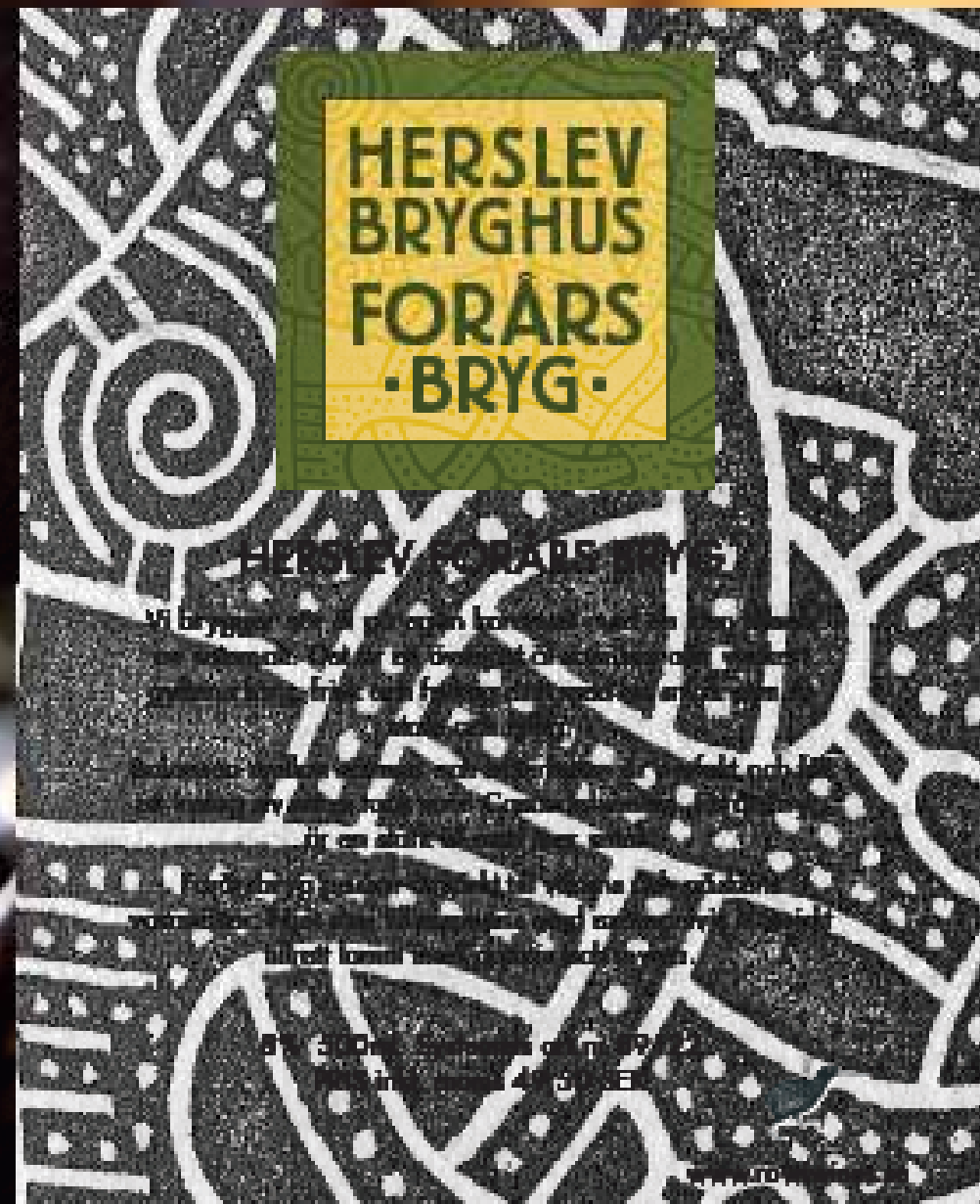

HERSLEV BRYGHUS
 Nu som lokalt producerat på
 Systembolaget i Malmö.

Herslev Bryghus är ett litet familjeägt bryggeri vid en gård i det gamla vikingarområdet Lejre i närheten av Roskilde. Familjen odlar de fyra kornsorterna som används vid öl-bryggningen ekologiskt och Herslev bryggeri är EKO-certifierat.

**Att börja dricka i tidig ålder
 ökar risken för alkoholproblem.**

BOB HUND GÖTEBORG, PUSTERVIK, 7 JUNI	LALEH HELSINGBORG, SOFIERO SLOTT, 5 JULI ÖSTERLEN, KRONOVALLS VINSLOTT, 19 JULI	THÅSTRÖM HELSINGBORG, SOFIERO SLOTT, 6 JULI ÖSTERLEN, KRONOVALLS VINSLOTT, 20 JULI GÖTEBORG, RÖDA STEN, 21 JULI
 MELISSA HORN MIKAEL WIEHE SOFIA KARLSSON	BRIAN WILSON, MIKE LOVE AL JARDINE, BRUCE JOHNSTON, DAVID MARKS The Beach Boys 50 ÅR	
MELISSA HORN, MIKAEL WIEHE, SOFIA KARLSSON HELSINGBORG, GRYTAN, KÄRNANPARKEN, 13 JULI	THE BEACH BOYS 50 ÅR GÖTEBORG, TRÄDGÅRDSFÖRENINGEN, 29 JULI	KENT MALMÖ, TALLRIKEN-PL. DAMMSPARKEN, 11 AUGUSTI

KULTURBOLAGET
MALMÖ · GÖTEBORG · STOCKHOLM
BILJETTER OCH MER INFO: KULTURBOLAGET.SE

Handelsbanken

tel: 0411 - 647 30 www.handelsbanken.se

ABONNE MANG 2012/13

STINA

**Ersta, Leina Miller, Svenska studenters hemsida,
Tidningen & Lær**
(2 100-2 970 kr*) www.abonnanorge.se - tillstånd

STINA

Leina Miller, Tidningen & Lær
(1 500-1 500 kr*)

**STINA
& STINA**

**Ersta, University, Svenska studenters hemsida
& The Strindberg Projekt**
(1 500-1 500 kr*)

**STINA
& STINA**

**Konserter vid Operan, Malin Österlund
& Konserter, Shakespeare och musik &
Orkesterhuset** (200 kr*)

Besta till abonnemang!

ABONNEMANG
080-2000 00
www.abonnanorge.se
7 dagar till 25-år - GRATIS

